

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.861 van 7 juni 2000
in de zaak A. 92.135/IX-2393.**

In zake : Stefaan WELVAERT,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. BREWAEYS,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en C. VAN VYVE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Stefaan WELVAERT op 26 mei 2000 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het koninklijk besluit van 27 april 2000 waarbij hem de tuchtstraf van één maand schorsing wordt opgelegd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 29 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2000, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat C. VAN VYVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker substituut-arbeidsauditeur is, voorheen te Dendermonde en thans te Gent; dat de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent op 17 maart 1999 wegens diverse feiten een tuchtrechtelijk onderzoek instelde tegen verzoeker; dat verzoeker op 25 juni 1999 werd gehoord door de toenmalige minister van Justitie; dat hij werd uitgenodigd om op 20 december 1999 opnieuw te worden gehoord door de nieuwe minister van Justitie, welk verhoor na uitstel op 31 januari 2000 plaats had; dat op 27 april 2000 het thans bestreden koninklijk besluit werd genomen, waarvan de motivering luidt als volgt :

"Overwegende dat de heer WELVAERT zijn ambtsplichten heeft verzuimd door het niet mededelen aan zijn oversten van de bijzondere hoedanigheden van een procespartij; dat de magistraat, die ter zitting als openbaar ministerie optreedt, bij de voorbereiding kennis moet nemen van alle stukken van het gerechtsdossier;

Overwegende dat betrokkene niet betwist dat hij nalatig is geweest in de zaken AR204/98 en AR297/98;

Overwegende dat betrokkene bij het verlenen van een aantal andere adviezen blijkt heeft gegeven van een gebrek aan zorgvuldigheid, nauwgezetheid en kwaliteit;

Overwegende dat betrokkene geen aanvaardbare uitleg kan verschaffen voor de afwezigheden op de dienst of zelfs op de zitting;

Overwegende dat blijkt dat de heer WELVAERT door zijn gedrag en vertier in een sex-bar en drankgelegenheden ernstig afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn toenmalig ambt van substituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Dendermonde;

Gelet op de laakbare houding aangenomen ten opzichte van een collega-magistraat;

Overwegende dat bovenvermelde feiten werden gepleegd tussen 1996 en 1999;

Overwegende dat de heer WELVAERT bij koninklijk besluit van 22 april 1999 werd benoemd tot substituut-arbeidsauditeur te Gent aangezien uit het advies verstrekt door het adviescomité voor het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent bleek dat betrokkene over de potentiële capaciteiten beschikt om een goed magistraat te zijn;

Gelet op de gerechtsbrief van 19 januari 2000, houdende uiteenzetting der feiten, waarbij betrokkene werd opgeroepen met bevel om in persoon te verschijnen in toepassing van het artikel 423 van het Gerechtelijk Wetboek;

Overwegende dat ten gevolge van een regeringswissel en teneinde de rechten van de verdediging niet in gedrang te brengen betrokkene opnieuw werd gehoord door de huidige Minister van Justitie op 31 januari 2000;

Gelet op de schriftelijke conclusies neergelegd door de raadsman van betrokkene;

Overwegende dat het niet om een éénmalig feit gaat maar om een aaneenschakeling van laakbare gedragingen die zich voordeden tussen 1996 en 1999;

Overwegende dat het onderzoek zorgvuldig werd gevoerd en betrokkene zelf gewag maakt van het uitgebreid dossier dat thans voorligt;

Overwegende dat in de beoordeling van de redelijke termijn rekening moet worden gehouden met alle elementen van de zaak en er dan pas overschrijding is wanneer kan worden aangetoond dat op een zorgvuldige wijze binnen veel kortere termijn een verantwoorde beslissing kon worden genomen, wat in casu niet bewezen voorkomt";

2. Overwegende dat luidens artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de driedubbele voorwaarde dat ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten rechtshandeling kunnen verantwoorden worden aangevoerd, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak uiterst dringend is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de redelijke

termijnvereiste; dat hij dit middel als volgt uiteenzet :

"Het aanvankelijk proces-verbaal met betrekking tot één van de onderdelen van de disciplinaire betichting dateert reeds van 27 maart 1998.

Verzoeker werd door de betrokken advocaat-generaal verhoord op 25 juni 1998.

De conclusies van de heer procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent dateren reeds van 17 maart 1999.

Er wordt door de verwerende partij niet de minste uitleg verschaft waarom het tot eind april 2000 heeft moeten duren vooraleer een tuchtrechtelijke beslissing kon worden genomen.

Het loutere feit dat het hier om een omvangrijk dossier gaat, kan ter zake niet als verontschuldiging worden ingeroepen.

De zaken hebben ook, zeker niet in de ogen van de verwerende partij, het karakter van ingewikkeldheid, dat een geruime tijd tussen de vaststelling en de beslissing zou kunnen verrechtvaardigen.

Een behoorlijk bestuur houdt in dat de beslissingen tijdig worden genomen (de bewijslast van omstandigheden die een late beslissing zouden verantwoorden, rust bij het bestuur), en dat zeker in tuchtzaken de betrokken ambtenaar ten spoedigste wordt gewezen op zijn gebeurlijke tekortkomingen.

Voornoemde beginselen zijn dan ook geschonden (zie RvSt. nr. 83.560, 22.11.1999).";

3.1.1. Overwegende dat de redelijkheid van de termijn waarbinnen een tuchtzaak wordt afgehandeld functie is van een aantal gegevens zoals de complexiteit van de zaak, de eerbiediging van het recht van verdediging en zo meer; dat het in deze zaak ging om meerdere feiten; dat gezien verzoekers hoedanigheid en de aard van de feiten omzichtig te werk diende te worden gegaan; dat verzoekers kritiek vooral betrekking blijkt te hebben op de volgens hem lange tijdspanne tussen de conclusies van de procureur-generaal op 17 maart 1999 en het nemen van de bestreden beslissing op 27 april 2000; dat wat dat betreft in aanmerking moet worden genomen dat de schriftelijke conclusie van de procureur-generaal genomen werd op 17 maart 1999, dat verzoeker opgeroepen werd om op 25 juni 1999 door de minister te worden gehoord, dat vooraleer de redelijke termijn verlopen was

om een beslissing te nemen er een regeringswissel plaatshad, waardoor verzoeker opnieuw moest worden gehoord door de nieuwe minister; dat dit gebeurde op 31 januari 2000; dat, mede gelet op het recht van verdediging - waarbij verzoeker omstandige conclusies neerlegde -, de zaak binnen een redelijke termijn blijkt te zijn behandeld; dat het middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hij dit middel als volgt uiteenzet :

"Toen verzoeker werd benoemd tot substituut-arbeidsauditeur te Gent (K.B. van 22.04.1999) stelde de verwerende partij :

'Overwegende dat hij blijk geeft van een spitse geest en bijzondere intellectuele gaven;

Overwegende dat de betrokkene over de potentiële capaciteiten beschikt om een goed magistraat te zijn.'.

Hieruit kon verzoeker -en hij niet alleen- afleiden dat de verwerende partij de beweerde feiten zowel op tuchtrechtelijk als op administratief vlak zonder gevolg zou hebben gelaten.

In het bestreden besluit wordt geen verantwoording gegeven voor de thans gewijzigde opvatting. Overheidsbeslissingen moeten een zekere continuïteit vertonen, op straffe van tot willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel aanleiding te geven.";

3.2.1. Overwegende dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de vaststelling enerzijds dat verzoeker "bijzondere intellectuele gaven" bezit en over "de potentiële capaciteiten beschikt om een goed magistraat te zijn" en anderzijds het opleggen van een tuchtsanctie wegens feiten welke aantonen dat hij die gaven en capaciteiten niet naar behoren aanwendt; dat het middel niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert; dat dit middel als volgt wordt uiteengezet :

"Het bestreden besluit laat na duidelijk te zeggen waarin een groot aantal tekortkomingen zouden hebben bestaan.

Zo wordt gesteld dat verzoeker bij het verlenen van een aantal adviezen blijk heeft gegeven van een gebrek aan zorgvuldigheid, nauwgezetheid en kwaliteit.

Het bestreden besluit laat niet toe te verifiëren over welke tekortkomingen het hier in concreto gaat.

Hetzelfde geldt voor 'de laakbare houding aangenomen ten opzichte van een collega-magistraat', ook hier moet de lezer alles vermoeden of veronderstellen.

Bovendien zegt de verwerende partij niet waarom de sanctie van schorsing moest worden opgelegd.";

3.3.1. Overwegende dat de materiële motiveringsplicht in tuchtzaken niet inhoudt dat alle in aanmerking genomen feiten nauwkeurig moeten worden omschreven in de beslissing zelf; dat de formele motivering van een tuchtstraf in de eerste plaats bestemd is voor hem die er het voorwerp van uitmaakt en bij de beoordeling van haar afdoend karakter dan ook rekening moet worden gehouden met de kennis waarover deze beschikt of geacht kan worden te beschikken; dat moeilijk kan worden betwist dat verzoeker, die inzage heeft gekregen van de processen-verbaal en verslagen aangaande de diverse ten laste gelegde feiten waaromtrent hij ook uitvoerige verdedigingsnota's heeft neergelegd, niet zou weten waarover het gaat als er sprake is van "gebrek aan zorgvuldigheid" bij het geven van adviezen en een "laakbare houding aangenomen ten opzichte van een collega-magistraat"; dat het hier zeer specifieke in het tuchtdossier beschreven feiten betreft; dat het middel niet ernstig is;

3.4. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van artikel 404 van het Gerechtelijk Wetboek; dat hij wat dat betreft het volgende stelt :

"De tuchtstraffen kunnen slechts worden opgelegd op diegenen die hun ambtsplichten verzuimen of door hun gedrag afbreuk doen aan de waardigheid van hun ambt.

De verwerende partij verwijt verzoeker dat hij aan zijn oversten niet de bijzondere hoedanigheid van een procespartij zou hebben meegedeeld (in casu ging het om een verwerende partij die de hoedanigheid had van substituut-arbeidsauditeur). Het valt niet in te zien hoe dit een schending zou zijn van de ambtsplichten, zeker wanneer het gaat om een niet-strafrechtelijke aangelegenheid.

Anderzijds had betrokkene in de gedingstukken niet vermeld dat hij de bewuste hoedanigheid had, zodat men het verzoeker niet ten kwade kan duiden dat hij dit element niet had gesignaleerd.";

3.4.1. Overwegende dat het in de eerste plaats de tuchtoverheid zelf is die oordeelt welke feiten als een tekortkoming aan de ambtsplichten moeten worden beschouwd; dat redelijkerwijze het niet vermelden van de bijzondere hoedanigheid van magistraat van een procespartij als een dergelijke tekortkoming kan worden beschouwd, te meer daar verzoekers bewering als zou de betrokkene daar geen melding van hebben gemaakt in zijn gedingstukken niet met de werkelijkheid overeen blijkt te stemmen; dat het middel niet ernstig is;

3.5. Overwegende dat verzoeker in zijn vijfde middel de materiële motiveringsplicht geschonden acht; dat hij daaromtrent het volgende aanvoert :

"De verwerende partij gaat ervan uit dat verzoeker 'door zijn gedrag en vertier in een seksbar en drankgelegenheden ernstig afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn toenmalig ambt ...'.

Het is zeer de vraag waar de verwerende partij het vandaan haalt dat er 'gedrag en vertier' zou zijn geweest, en dan nog in een 'seksbar'.

Uit geen enkel element van het dossier, noch uit andere elementen kan blijken dat het hier inderdaad om een seksbar, of beter gezegd (juridisch vertaald) 'een huis van ontucht' zou zijn gegaan. Er wordt zelfs geen strafrechtelijke veroordeling van de uitbater voorgelegd, en er wordt alleszins geen gewag van gemaakt.";

3.5.1. Overwegende dat de betrokken feiten omstandig worden beschreven in diverse stukken van het administratief dossier; dat het hier niet gaat over de vraag of de kwalificatie "seksbar" enkel kan worden gebruikt met betrekking tot een "huis van ontucht" waarvan de houder onder de toepassing van de strafwet valt, wel over de vraag of de betrokken drankgelegenheid al dan niet behoort tot het soort inrichtingen waarvan het niet past dat een parketmagistraat er, behalve bij de uitoefening van zijn ambtsverplichtingen, binnengaat en over de vraag hoe verzoeker zich daar heeft gedragen; dat het middel niet ernstig is;

3.6. Overwegende dat verzoeker in een zesde middel de schending aanvoert van artikel 407 van het Gerechtelijk Wetboek; dat hij daarbij het volgende aanvoert :

"Blijkens het aangevochten besluit wordt verzoeker ook tuchtrechtelijk gestraft voor niet-gerechtvaardigde afwezigheden.

Het Gerechtelijk Wetboek stelt echter een bijzondere sanctie op dergelijke niet-gerechtvaardigde afwezigheden. Deze sanctie (art. 407 : ontzegging van wedde) is niet van tuchtrechtelijke aard (J. MATTHIJS, APR, Tw. Openbaar Ministerie, nr. 409).";

3.6.1. Overwegende dat de regel dat voor ongewettigde afwezigheden de met die afwezigheden overeenstemmende wedde wordt afgehouden niet verbiedt dat daarenboven een tuchtsanctie wordt getroffen; dat in de visie van verzoeker degene die zonder verlof afwezig is op dezelfde behandeling aanspraak zou kunnen maken als iemand die bijvoorbeeld om persoonlijke redenen verlof zonder wedde neemt; dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat de vaststelling dat geen der middelen als ernstig kan worden beschouwd, volstaat om

de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven juni 2000, door :

de H. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,
Mevr. S. VAN AELST, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.